

J. Carr. P.

2592

7. can. P.
259^r

Damnatio

can. J. 259

D A M N A T I O,

ET

P R O H I B I T I O

Libri Germanico idiomate editi,

CUI TITULUS:

Was enthalten die Urkunden des christlichen Alterthums von der Ohrenbeichte?

Von Eybel. Wien, bey Joseph
Edeln von Kurzbeck u.s.f. 1784.

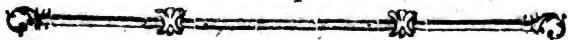
LATINE VERO:

Quid continent Documenta Antiquitatis Christianae de Auriculari Confessione? ab Eybel.

*Vindobonae apud Josephum Nobilem de
Kurzbeck &c. MDCCLXXXIV.*

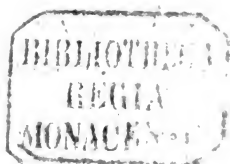

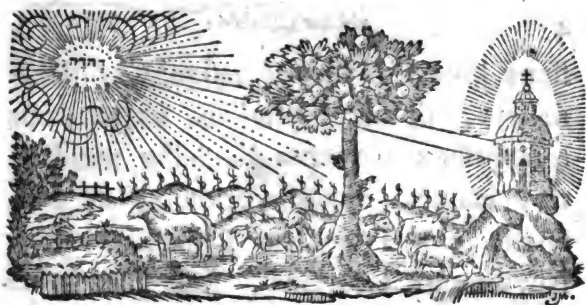
Secundum Exemplar Romanum.

Impensis Joan. Georg. Bullmann, Bibliop. 1785.

1.3

PIUS PAPA SEXTUS

Ad futuram rei memoriam.

Mediator Dei, & Hominum Christus
 Jesus, quo plenius in nos misericor-
 diæ suæ divitias effunderet, figmen-
 tum nostrum miseratus, ad reparandos
 eos, qui a Baptismi gratia quandocum-
 que excidissent, tradita Ecclesiæ Præpo-
 sitis potestate remittendi, ac retinendi
 peccata, Sacramentum Pœnitentiæ in-
 stituit, cujus vi, & efficacia, qui ad id
 accederent rite dispositi, ac peccata con-
 fessi, per Sacerdotis absolutionem pecca-
 torum veniam consequerentur (1). Con-
 stans

* 2

(1) Concil. Trident. Sess. 14. de SSmo Pœni-
 tent. Sacrament. Can. I.

stans hæc fuit de hoc insigni Christi beneficio, & ab Apostolicis usque ducta temporibus perpetua Ecclesiæ prædicatione; eaque, depulsis pridem, ac præsertim per Tridentini Concilii Decreta Novatorum erroribus, fusa per omnes Catholici Orbis Provincias, Fideliumque omnium animis insita penitus ac æfixa, pacatissima consensione, nec sine ingenti animarum fructu pura & integra fide tenebatur. Verum antiquus generis humani hostis, Adversarius ille noster, in quo numquam quiescit voluntas nocendi, *omnibus modis instat, quemadmodum deiciat* (2): Itaque cum in hac fidei, ac doctrinæ constantia, nil dudum Christianæ plebi ab apertis hostibus metuendum videretur, prodierunt repente ex nostris, qui Nobis bella moverent, *si tamen nostri dicendi sunt, quos ad inimicum transisse rupto fœdere sentiamus* (3).

Edi-

(2) S. August. enarr. in Psal. 62.

(3) S. Cælestinus Epist. ad Cler. & Pop. Constantinopolitanum.

Editum sane recens, nec sine acerbo doloris sensu accepimus Libellum Germanico idiomate, cujus hæc est latine redita inscriptio — *Quid continent Documenta Antiquitatis Christianæ de Auriculari Confessione? ab Eybel. Vindobonæ apud Josephum Nobilem de Kurzbek &c. 1784.*

Ediderat jam Scriptor iste paucis ante annis Introductionem in Jus Ecclesiasticum Catholicorum, quem Librum Decreto sub die 16. Februarii currentis anni Indicis Congregatio, maturo adhibito examine, censuit inter damnatos Libros referendum. At hoc novo Libello palam omnibus factum est, perspicueque declaratum, qui Scriptoris hujus animus semper antea fuerit, quoque demum tendant eorum consilia, qui omni Scriptionum genere student Fidelium animos alienare ab ea Sede, cum qua Ecclesias universas, & Fideles, qui undique sunt, omnes oportet convenire (4). Sane infelicem Auctorem non puit palam profiteri, Hæreticorum scriptis

* 3

quoad

(4) S. Irenæus cont. hæres. l. 3. c. 3.

quoad res plurimas solide se fuisse instructum; licet vane testetur, se in hoc argumento ad eorum quantumvis Doctorum lucubrationibus abstinere voluisse: Infelix revera, qui dum se solide instructum perperam sibi blanditur, non animadvertit, quam periculosum sit eorum se instabilitati committere, qui a soliditate Petrae, supra quam Christus Ecclesiam suam fundavit, aliquando discesserint. Atque isti quidem ex illis sunt, quos novissimis diebus futuros praedixit Apostolus (5), quos nimium multos in hac, quae quotidie magis magisque increbrescit opinandi licentia, experimur, qui corrupti mente, ac reprobi circa Fidem resistunt veritati; *sed ultra non proficient, insipientia enim eorum manifesta erit omnibus* (6). Qui, etsi cum innovare, & errare incoeperint, ipsi non desistent ab errore; sed semper fallacias novas, & dogmata corrupta invenient, non diutius tamen fal-

(5) Apost. 2. ad Timoth. c. 3. v. 8.

(6) S. Joan. Chrysof. Hom. 8. in 2. ad Timoth. c. 4.

fallent, neque secum rapient; quippe licet in principio prospere agat error, ad finem tamen usque non permanebit.

Magna certe Nobis fiducia est apud Deum fore numquam, ut filii Ecclesiæ, filii lucis, obedientes ex corde in eam formam doctrinæ, in quam traditi sunt, abduci se sinant variis illis, & peregrinis doctrinis, quas spiritus erroris invexit, quarum finis interitus (7). Hujus notæ sunt illæ, quas in Novatorum Libris expositas dudum, & patentes non dubitavit Libelli Auctor fraudulenta calliditate incautis mentibus obtrudere. Propositum ait sibi fuisse exponere, quid contineant Antiquitatis Christianæ monumenta de auriculari Confessione, nec tamen abstinet ab illis etiam proferendis, quæ pridem fuere a Novatoribus congesta, quibus in colligendis more illi suo ita versati sunt, ut ea commentitiis interpretationibus, ut & Divinas Scripturas in suam, aliorumque perniciem depravantes,

tes, ab Sanctorum mente, ac sententia longissime aberrarent.

Hinc effectum, ut quantumvis a Concilio Tridentino declaratum sit (8), modum secrete confitendi soli Sacerdoti, quo Ecclesia nunc utitur, a sanctissimis, & antiquissimis Patribus fuisse commendatum, contra *Eybelius* velut imperitos traducat eos Doctores, qui Pœnitentiæ, & Confessionis modernum, & posteriorem usum jam in Antiquitate se detegere autumant. Hinc Ecclesiasticam peccatorum remissionem, quam memorat in antiquitate viguisse, refert ad remissionem injuriæ, quæ Fidelium Communitati contra foedus initum a peccantibus irrogabatur, quæ remissio, utpote ex natura, & pactis cujuslibet Societatis prodiens, potestatis etiam esset Ecclesiasticæ Societatis, minime proinde confundenda cum supernaturali absolutione a Dei offensa, quasi in reconciliandis

Pœ.

(8) Cit. Sess. 14. c. 5. & Can. 6.

Pœnitentibus non uterentur Ecclesiæ Præpositi supernaturali judiciali potestate a Christo sibi tradita offensæ Dei per Sacramentalem absolutionem illis remittendæ, qui eam digne susciperent. Huc pertinet quod tradit, non alia intentione debuisse Pœnitentes ad Ecclesiæ Præsules, & Sacerdotes accedere, quam ut detectis animæ vulneribus, receptaque instructione, ac pro pœnitentia peragenda operum designatione, his peractis tum primum sub spe Divinæ Misericordiæ, & promissione gratiæ reconciliationem obtinere possent: Cum tamen constans hæc sit Ecclesiæ Doctrina, eam esse vim & efficaciam Sacramenti Pœnitentiæ, ut per illud Pœnitentes etiam ante peracta pœnitentiæ opera consequi reconciliationem queant, nec tantummodo in instruendis Pœnitentibus, operibusve pœnitentiæ designandis versari Sacerdotale ministerium in hujus Sacramenti administratione, sed ut clavium potestate utens Sacerdos, tamquam Judex, ac fidelis Dispensator,

& prudens, tum salutare poenas, ac satisfactiones confitentibus non designare modo, sed & imponere, tum vere poenitentes absolvere a culpis valeat. Sic etenim docti sumus a Majoribus, non solum peccatorum remissionem in Catholica Ecclesia reperiri, sed etiam potestatem peccata remittendi in ea esse; qua si rite, & secundum Leges a Christo Domino præscriptas Sacerdotes utantur, vere peccata remitti, & condonari credendum est (9). Accedit, quod modum secrete confitendi soli Sacerdoti eatenus concedit humanum inventum non esse, quatenus Lex naturalis Divina obligat ad quærendum animæ remedium; quo satis demonstrat, vim mandati Christi eludere potius, quam adstruere voluisse. Atque ex his perspicui potest ejusmodi sit ea veneratio, qua prosequi se Tridentinum Concilium Eybelius profitetur; dum & ejus Decreta tot modis pervertere nititur, nec insuper insinuare veretur in hodierna poenitendi

(9) Catech. Rom. in Symbol. Act. 10. c. 2.

tendi ratione, non obstante Tridentino, immutationem fieri posse, qua dissidentium Christianorum concordia procuretur; oblitus, quam arcte nobis indictum sit *supercertari semel traditæ Sanctis Fidei* (10); cumque nulla sit societas luci ad tenebras, nefas esse Christianum de veritate cum errore pacisci. Sed & istud Catholico viro prorsus indignum, quod non horruerit, subdole refricare maledicta, & convicia, quibus Hæretici blasphemantes opera Dei invehuntur in secretam confessionem, quo eximium istud Divinæ largitatis beneficium & Populis odiosum, & sæculi Potestatibus suspectum reddunt, & invisum. Quæ tamen minus mirum videri debet ab homine profecta, qui opusculum suum concluserit tali veluti Fidei professione, quam Heterodoxus nemo detrectaverit, testans videlicet nolle quicquam a se scriptum, quod coram Deo orthodoxum non sit.

Quod

(10) Apostol. Jud. Epist. v. 9.

Quod si nil orthodoxum coram Deo, quod non sit ex veritate, nec possit quicquam ex veritate esse, quod non congruat cum sensu Ecclesiæ, quæ columna est, ac firmamentum veritatis, an potuit ille confidere, se ex veritate scripsisse, qui de auriculari Confessione ea scripserit, quæ plane abhorrent a Doctrina, quam a Majoribus accepimus, quam Oecumenica Synodus Tridentina sancivit, quæ in universa Ecclesia prædicatur, qua ubique imbuuntur alumni Fidei, quam ille ipse in Ecclesia didicit ab infantia? Merito proinde objici illi potest, quod Luthero, quod cæteris Novatoribus objectum semper fuit: Non sic vos ipsi credidistis ab initio: Nova sunt quæ assertis, novitas ipsa vos arguit erroris.

Hoc inducta principio celebris Theologica Facultas Parisiensis Doctrinam, quæ supponeret, Ecclesiam aliquo tempore legitimi usus poenitentiae cognitione caruisse, velut temerariam notavit,

tavit, ipsi Ecclesiæ injuriosam, & hæreticam (II). Quin etiam ad uberiores explicationem sub iisdem notis, alias insuper Propositiones perstrinxit, in quantum disciplinam, & consuetudinem Ecclesiasticam ab omnibus Catholicæ Communionis Ecclesiis receptam, quantumcumque diuturnam, tamquam abusivam, & institutioni Christi, ac Evangelicæ Doctrinæ contrariam. Hinc & illustre Augustanum Vicariatus officium probro sibi fore duxit, videri probatum a se Opusculum *Eybelii*, eaque de re impactam calumniam publico Decreto repellendam censuit, edixitque, ut per Verbi Divini Ministros monerentur Fideles ab Libellis ejusmodi abstinere, qui Fidem corrumpunt, & mores. Tametsi vero in Domino confidimus, numquam futurum, ut perniciēs hæc, labesque fundat se latius

(II) Censura lata ann. 1664. mens. Jun. in henoticum, seu pacificum Theophili Brachetti Milleterii.

tius ad eos inficiendos, qui spiritu Dei aguntur, quive non omnem suæ salutis curam abjecerint; quia tamen sapientibus, & insipientibus debitores sumus, nec desunt in multis, qui infirmi sunt in Fide, valde trepidavimus, ne horum Fidem a tramite veritatis insinuatio male docentis averteret (12).

Majorem vero in modum commoti sumus ac perculsi, tristitiamque super tristitiam habuimus, cum ad Nos perlatum est, eo usque progressam esse impiorum hominum in Religionis contemptu effrenatam audaciam, ut sanctissima hæc Sacramentalis Poenitentiae actio indignis picturis, ac dicteriis, per fora & compita exponi ad ludibrium cæperit; vel iismet flabellis appicta, quæ in mulierum manibus passim geruntur. Ne-
fan-

(12) S. Cælestinus Epist. ad Cler. & Pop. Constantinopolitanum.

fandum dictu ! Sacrilegum jocum fieri
 de hoc Divinæ largitatis , ac misericor-
 diæ ineffabili dono , cujus vel nomine
 ipso admonemur conscientiae sordes re-
 cognoscere , peccata deflere , & annos
 nostros cum salutari animæ nostræ ama-
 ritudine recogitare. Sic omni machina-
 tionum genere adversus Fidem , Reli-
 gionisque sanctitatem certatur. Hinc
 disputationum laquei , quibus irretiantur
 mentes incautorum ; isthinc ludicrae ar-
 tes , quibus deformata per impiam frau-
 dem sacrorum majestas in contemptum
 adducatur. Neque id satis erat , nisi in-
 super ad cumulum accessisset facinus per-
 inde audax , & improbum , quod cum
 privati Scriptoris probro , Romani nomi-
 nis dedecus conjungeret : scilicet Nobis
 est paucis hisce diebus nuntiatum recens
 prodijisse adversus auricularem Confessio-
 nem sub usurpato Romani Theologi no-
 mine furtivum Opusculum , velut ex Ita-
 lico in Germanicum sermonem conver-
 sum , & Augustanis Typis editum , Opus
 tenebrarum , dignum illis , quorum cogi-
 tationes

tationes in malum, quorum labia loquuntur dolum; & illi quidem impudenti usi mendacio, quod Scriptor hic vivens mox queat redarguere; At non sine sperato aliquo iniquitatis fructu, rati nimirum fore, ut per e mentitam inscriptionem molliretur impii Dogmatis pravitas, leniusque influeret in aures multitudinis, cui persuasum esset illud & Romæ suos habere Defensores.

Quo majore cura Nobis est providendum, ut impendentibus animarum periculis, quam mature fieri possit, subveniamus. — *Etenim*, quod sapienter monebat suis ad Cyrillum Litteris Cælestinus Prædecessor Noster, *vulnus, quod non unum aliquod membrum tantum lædit, sed universum Ecclesiæ Corpus consauciat, primo quoque tem excindere oportet.* — Hisce de causis statim atque memoratum *Eybelii* de aurali Confessione Opusculum a piis doctisque Viris ad Apostolatus nostri judicium delatum est, illud ex Germanico
in

in Latinum sermonem verti ; atque , ut rei gravitas postulabat , complurium in Sacra Theologia Magistrorum examini , & censuræ subijci mandavimus ; ac subinde habitis eorum consultationibus , auditisque suffragiis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum coram Nobis adstantium , *implorato Divino lumine* , motu proprio , & ex certa scientia nostra , deque Apostolicæ Potestatis plenitudine antedictum Librum , cujus Titulus latine redditus : *Quid continent Documenta Antiquitatis Christianæ de Auriculari Confessione ab Eybel ?* tamquam continentem Doctrinas , & Propositiones respectivè falsas , captiosas , temerarias , scandalosas , seditiosas , sanctis Patribus contrarias , & injurias , sapientes hæresim , erroneas , hæreticas , & a Concilio Tridentino uti hæreticas damnatas , reprobamus , damnamus , ac pro reprobato , ac damnato in perpetuum haberi volumus , atque decernimus.

Mandamus insuper, ne quisquam ex Christifidelibus cujuscumque gradus, & dignitatis, quamvis specialissima nota dignis, Librum prædictum jam typis editum, sive manu conscriptum, vel in suo originali, vel in quacumque alia versione legere, retinere, vel denuo imprimere, seu imprimi facere audeat, aut præsumat sub poena excommunicationis majoris ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam, excepto dumtaxat mortis articulo, nisi a Nobis, seu a Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium valeat obtinere.

Præcipimus quoque Bibliopolis, ac Typographis, cæterisque omnibus, ac singulis cujuscumque gradus, & conditionis existant, vel quatenus prædictus Liber ad eorum manus devenerit, aut deveniat, illum, statim atque præsentis Litteræ eis innotuerint, Locorum Ordinariis tradere, ac consignare sub
ea-

eadem excommunicationis poena teneantur.

Memores porro Nos, meritis licet imparibus, sub illius nomine Ecclesiae praesidere, cujus a Domino JESU Christo glorificata est Confessio, & cujus fides omnes haereses destruit (13); Vos, qui undique estis, Venerabiles Fratres, quibus sua cuique Gregis portio attributa est, in visceribus Christi, cum omni instantia hortamur, & obsecramus, ut pro diligenti cura, quam geritis Ecclesiarum, quibus praesidetis, collaborare nobiscum ne desinatis, nostrisque studiis, ac vigiliis studia vestra, vigiliisque adjungere, ut Divina opitulante gratia commissum Nobis Gregem servare a venenatis pascuis immunem, eumque Supremo Pastori, & Episcopo animarum, qui

(13) S. Leo I. Epist. 32. ad Marcianum, & Faustum Presbyteros.

qui Nobis pascendum illum tradidit, purum, & incolumem repræsentare, ac reddere valeamus. In id incumbite, omnique ope fatagite, ut suis constabilita regulis Ecclesia, & justæ pronuntiationis firmata Decreto (14), talibus pateri non possit, qui perversis verborum argutiis, sub imagine Catholicæ Fidei disputantes, velut pestiferum exhalantes virus, quo recte sentientium corda corrumpant, totam veri Dogmatis quærunt evertere disciplinam.

Ut autem eædem præsentēs Litteræ ad omnium notitiam facilius perducantur, nec quisquam illarum ignorantiam prætexere possit, volumus, & mandamus, illas ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, nec non Curiae Generalis in Monte Citatorio, & in acie Campi Floræ

(14) S. Innocent. I. Episcopis Carthagen. Concilii.

ræ de Urbe per aliquem ex cursoribus
 nostris, ut moris est, publicari, illarum-
 que Exempla ibi affixa relinqui. Sic ve-
 ro publicatas perinde afficere omnes, &
 singulos, quos concernunt, ac si unicui-
 que illorum personaliter notificatæ, &
 intimatæ fuissent. Ipsarum autem Lit-
 terarium præsentium transumptis, seu
 exemplis etiam impressis, manu alicu-
 jus Notarii publici subscriptis, & sigillo
 Personæ in Ecclesiastica Dignitate con-
 stitutæ munitis, eandem fidem tam in
 Judicio, quam extra illud ubique Loco-
 rum haberi, quæ iisdem præsentibus ha-
 beretur, si forent exhibitæ & offensæ.
 Datum Romæ apud S. Mariam Majorem
 die XI. Novembris M DCC LXXXIV.
 Pontificatus Nostri Anno X.

I. Card. de Comitibus.

Anno a Nativitate Domini Nostri 3 E S U
Christi Millesimo septingentesimo octua-
gesimo quarto, Indictione secunda, die
vero Decima octava Novembris, Pon-
tificatus autem Sanctissimi in Chri-
sto Patris & D.N.D. PII Divina
Providentia PAPAE SEXTI Anno
Decimo, supradictæ Litteræ Apostolicæ
affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas
Basilicæ Principis Apostolorum, Can-
cellariæ Apostolicæ, Curie Generalis in
Monte Citatorio, & in Acie Campi
Floræ, ac in aliis locis solitis, & con-
suetis Urbis per me Petrum de Ligne
Apostolicum Cursorem.

Jacobus Butti Mag. Curs.

